

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny – Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Dariusz Śliwiński

SSO Hanna Bartkowiak (spr.)

SSO Sławomir Jęksa

Protokolant: prot. sąd. N. K.

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu H. P. i funkcjonariusza Urzędu Celnego w P. J. P.

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2015 r.

sprawy **M. W. (1) i A. W. (1)**

oskarżonych z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 2 kks i art. 9 § 3 kks

na skutek apelacji wniesionych przez: obrońcę oskarżonego M. W. (1), pełnomocnika interwenienta spółki z o.o. (...), prokuratora oraz Urząd Celny w P.

od wyroku Sądu Rejonowego w Pile

z dnia 16 kwietnia 2014 r. sygn. akt II K 394/13

1. Zmienia zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego M. W. (1) w ten sposób, że uniewinnia oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu przestępstwa z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 2 kks i art. 9 § 3 kks.
2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego A. W. (1).
3. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz oskarżonego M. W. (1) kwotę 420 zł tytułem zwrotu kosztów obrony udzielonej w postępowaniu odwoławczym.
4. Kosztami procesu za obie instancje obciąża Skarb Państwa.

S. J. D. H. B.

UZASADNIENIE

M. W. (1) został oskarżony o to, że będąc Prezesem Zarządu firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą przy ul. (...), (...)-(...) W., urządził w Barze (...) znajdującym się w P., ul. (...) bez numeru, należącym do firmy: (...) .H.U. (...) W. W. (1) z siedzibą jw., w okresie od 1 października 2011 r. do 29 marca 2012r. poza kasynem gry, tj. wbrew przepisom określonym w art. 6 ust 1 oraz art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2009 r., nr 201, poz. 1540, ze zm.) w celach komercyjnych gry o charakterze losowym na automatach do gier o nazwie (...) o nr H. (...) oraz o nazwie (...) o nr H. (...), należących do firmy (...) sp. z o.o., działając wspólnie i w porozumieniu z pełnomocnikiem firmy (...) .H.U. (...) W. A. W., tj. o czyn z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 2 kks i art. 9 § 3 kks.

A. W. (1) został natomiast oskarżony o to, że zajmując się sprawami gospodarczymi firmy: (...) .H.U. (...) W. W. (1) z siedzibą w P., ul. (...) bez numeru, urządził w Barze (...), należącym do ww. firmy i znajdującym się pod ww. adresem, w okresie od 1 października 2011 r. do dnia 29 marca 2012 r., poza kasynem gry, tj. wbrew przepisom określonym w art.

6 ust 1 oraz art. 14 ust. 11 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych – dalej ugh, w celach komercyjnych gry o charakterze losowym na automatach do gier o nazwie (...) o nr H. (...) oraz o nazwie (...) o nr H. (...) należących do firmy (...) sp. z o.o. (adres: (...)-(...) W., Ul. (...)), działając wspólnie i w porozumieniu z Prezesem Zarządu tej firmy – M. W. (1), tj. o czyn z art. 107 § 1 kks w zw. z art. 9 § 2 kks i art. 9 § 3 kks.

Sąd Rejonowy w Pile, wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2014 r. wydanym w postępowaniu o sygn. akt II K 394/13, uznał **oskarżonego M. W. (1)** za winnego tego, że będąc Prezesem Zarządu firmy (...) sp. z o.o. z siedzibą przy ul. (...), (...)-(...) W., urządził w Barze (...) znajdującym się w P., ul. (...) bez numeru, należącym do firmy: (...) .H.U. (...) W. W. (1) z siedzibą jw., w okresie od 24 grudnia 2011 r. do 29 marca 2012 r. poza kasynem gry, tj. wbrew przepisom określonym w art. 6 ust 1 oraz art. 14 ust. 1 ugh, w celach komercyjnych gry o charakterze losowym na automatach do gier o nazwie (...) o nr H. (...) oraz o nazwie (...) o nr H. (...) należących do firmy (...) sp. z o.o., tj. przestępstwa z art. 107 § 1 kks i za to na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę grzywny w wysokości 40 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na 150 zł.

Oskarżonego A. W. (1) uniewinnił zaś od zarzutu popełnienia czynu opisanego powyżej w pkt 2.

Sąd Rejonowy, na podstawie art. 30 § 5 kks, orzekł także przepadek na rzecz Skarbu Państwa dwóch automatów o nazwie (...) o nr H. (...) i H. (...), 19 szt. kluczy do automatów oraz pieniędzy w łącznej wartości 150 zł, które znajdowały się wewnątrz automatów.

W oparciu o art. 627 kpk, art. 633 kpk i art. 3 ust 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983r, Nr 49, poz. 223 ze zm.) kosztami procesu obciążył oskarżonego M. W. (1) w 1/2 części i zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 992,63 zł z tytułu zwrotu wydatków i wymierzył mu opłatę w wysokości 600 zł, a na podstawie art. 632 pkt 2 kpk w pozostałym zakresie kosztami procesu obciążył Skarb Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżyli: prokurator, Urząd Celny w P., obrońca oskarżonego M. W. (1) oraz pełnomocnik interwenienta (...) sp. z o.o.

Prokurator zaskarżył orzeczenie w całości na niekorzyść A. W. (1) oraz M. W. (1). Zarzucił mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, że A. W. (1) nie miał wiedzy oraz świadomości, że na eksploatowanym w barze piwnym w P. przy ul. (...) urządzeniach do gier o nazwie (...) o nr H. (...) oraz nazwie (...) o nr H. (...) istniała możliwość urządzania i prowadzenia gier hazardowych – gier na automatach wymagających koncesji, a w związku z tym w/w nie miał zamiaru popełnienia czynu zabronionego i nie przewidywał możliwości jego popełnienia, podczas gdy wnikliwa analiza zebranych dowodów prowadzi do wniosku przeciwnego, a nadto poprzez uznanie, że czyn zabroniony zarzucany M. W. (1) pozbawiony był elementu współsprawstwa, o czym stanowi art. 9 § 2 i 3 kks, podczas gdy zachowanie obu oskarżonych objęte było przestępczym porozumieniem i odbywało się w ramach uzgodnionego podziału ról.

Podnosząc powyższy zarzut, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Pile do ponownego rozpoznania.

Oskarżyciel publiczny – Urząd Celny w P. także zaskarżył wyrok w całości na niekorzyść obu oskarżonych. Zarzucił mu błędy w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mające wpływ na jego treść, które polegały:

1. Na przyjęciu, iż oskarżony A. W. (1) nie miał wiedzy i świadomości, że na eksploatowanych w barze piwnym znajdującym się w P. przy ul. (...) bez numeru automatach do gier o nazwach (...) nr H. (...) i (...) nr H. (...) istniała możliwość urządzania gier hazardowych – gier na automatach wymagających koncesji, w związku z tym oskarżony nie miał zamiaru popełnienia czynu zabronionego a nawet nie przewidywał możliwości jego popełnienia i w konsekwencji nie można przypisać mu sprawstwa zarzucanego przestępstwa.
2. Na uznaniu, że czyn zabroniony zarzucany M. W. (1) nie zawierał elementu współsprawstwa z oskarżonym A. W. (1).

3. Poprzez zawężenie czasu popełnienia przez oskarżonego M. W. (1) przestępstwa, za które został skazany, do okresu od 24 grudnia 2011 r. do 29 marca 2012.

Ponadto zarzucił wyrokowi obrazę przepisów postępowania, a mianowicie art. 424 § 1 pkt 2 kpk poprzez niedostateczne uzasadnienie wyroku.

Mając powyższe na uwadze, skarżący ten wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Rejonowemu w P. do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. W. (1) zaskarżył wyrok w części dotyczącej tegoż podsądnego co do punktu I., III, i IV. Zarzucił orzeczeniu:

A. obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, tj.:

1. art. 17 §1 pkt 7) kpk w zw. z art. 113 § 1 kks i art. 6 § 1 kks polegającą na prowadzeniu postępowania w niniejszej sprawie, pomimo iż postępowanie karne skarbowe w tej samej sprawie o ten sam czyn wszczęto w sprawie o sygn. akt RKS 150/2912/392000 (II K 733/13 Sądu Rejonowego w Pile), albowiem w obu sprawach czyn zarzucony w akcie oskarżenia i opisany w sentencji wyroków Sądu Rejonowego w Pile miał polegać na tym, że oskarżony M. W. (1), pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy (...) Sp. z o.o. w W., urządził Barze (...) w P. przy ul. (...) bez numeru, należącym do firmy (...)H.U. (...) W. W. (1) z siedzibą w P., poza kasynem gry, tj. wbrew przepisom określonym w art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 ze zm.) w celach komercyjnych gry o charakterze losowym na automatach do gier o nazwie (...), z tym że w sprawie niniejszej o sygn. akt II K 394/13 zarzut obejmował okres od 1 października 2011 r. do 29 marca 2012 r. i automaty o nr. H. (...) oraz o nr. H. (...), zaś w sprawie o sygn. akt II K 733/13 – ten sam okres od 1 października 2011 r. do dnia 26 czerwca 2012 r. i automaty o nr. H. (...) i o nr. H. (...), a tym samym to samo zachowanie oskarżonego (urządzanie gier) zostało w sposób nieuprawniony zakwalifikowane, wbrew treści art. 6 § 1 kks jako dwa odrębne czyny zabronione, choć odbywać się miało w tym samym miejscu i czasie oraz obejmować tożsame czynności sprawcze oskarżonego, czym naruszona została zasada niepodzielności przedmiotowej procesu karnego oraz fundamentalna zasada jedności czynu, a oskarżony został pociągnięty w obu sprawach do odpowiedzialności karnej za ten sam czyn, przy czym nadto zauważyć trzeba, iż w sprawie o sygn. akt II K 733/13 istnieją przesłanki do uniewinnienia oskarżonego od zarzucanego mu czynu, co skutkować musi również w niniejszej sprawie wydaniem wyroku uniewinniającego za ten sam czyn,

2. art. 413 § 2 pkt 1 kpk, polegającą na tym, iż w opisie czynu zawartym w akcie oskarżenia, a następnie powtórzonym w sentencji wyroku Sądu I instancji nie wskazano wszystkich ustawowych znamion zarzucanego mu przestępstwa określonego w art. 107 § 1 kks poprzez brak dokładnego opisu czynu przypisanego oskarżonemu w zakresie:

a) ustalenia przedmiotu i strony przedmiotowej przestępstwa, tj. wskazania jakie gry zainstalowane na automatach wskazanych w treści wyroku stanowiły gry hazardowe w rozumieniu ustawy, albowiem wstawienie samego automatu do gier nie stanowi znamienia czynu zabronionego, a przypisanie odpowiedzialności karnej może nastąpić wyłącznie w przypadku urządzania określonych gier;

b) ustalenia zamiaru oskarżonego poprzez pominięcie opisu postaci tego zamiaru w sentencji orzeczenia, przy czym przyjęty w uzasadnieniu opis zamiaru wpływa na niejasną i niestanowczą ocenę stopnia zawinienia oskarżonego;

3. art. 7 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk i art. 195 kpk i art. 201 kpk poprzez dopuszczenie dowodu z opinii W. K., biegłego sądowego z dziedziny informatyki, podczas gdy z uwagi na cel ekspertyzy, jakim jest zbadanie czy urządzenie (...) podlega przepisom ustawy o grach hazardowych, niezbędna jest wiedza z dziedziny mechaniki, elektromechaniki oraz elektroniki, co spowodowało, że opinia wydana przez biegłego W. K. nie spełniała kryteriów miarodajności, rzeczowości i zupełności, albowiem biegły ten nie posiadał stosownych kwalifikacji i wiedzy w tym zakresie oraz pomimo braku w niej elementów niezbędnych dla wykorzystania w postępowaniu karnym takich jak wskazanie metod badania, sprawozdania z czynności i spostrzeżeń, uzasadnienia wystąpienia wewnętrznej sprzeczności i niepełności, które Sąd zignorował, pomijając również fakt, iż rzeczony biegły przygotowuje identyczne w swej treści opinie w

szeregu spraw, opatrując je jedynie inną datą i numerem urządzenia, a nie wskazując rzeczywistego przebiegu badania oraz toku myślowego doprowadzającego go do stawianych wniosków, a nadto biegły pomija w treści swej pisemnej opinii element dokonywania dokumentacji filmowej gier na automacie, które – jak wynika to z jego opinii składanych przed sądem ustnie – stanowią kluczowy element jego ustaleń w opinii, co niewątpliwie miało wpływ na treść wyroku poprzez poczynienie błędnych ustaleń faktycznych co do oceny charakteru zatrzymanego urządzenia (...);

4. art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 4, 5 § 1 kpk i 7 kpk, polegające na braku wskazania w uzasadnieniu kompleksowej oceny zebranego materiału dowodowego i niedostatecznym uzasadnieniu stanowiska Sądu oraz na złamaniu zasady domniemania niewinności oraz zasady obiektywizmu nakazującej uwzględnianie okoliczności także na korzyść oskarżonego, zasady swobodnej oceny dowodów, a w szczególności poprzez dowolną ocenę dokumentów urzędowych – postanowień Sądu Rejonowego w Szczytnie z dnia 21 października 2011 r., sygn. akt II Ks 36/11 i Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 16 grudnia 2011 r., sygn. akt VII Kz 607/11 oraz wyjaśnień oskarżonego złożonych przed Sądem, które wskazywały w sposób jednoznaczny na brak wypełnienia znamion strony podmiotowej zarzucanego oskarżonemu przestępstwa skarbowego, a także poprzez czynienie nieuzasadnionych domniemań faktycznych w zakresie:

- motywacji oskarżonego oraz uznaniu za udowodniony zamiar oskarżonego wynikający rzekomo ze świadomości, iż prowadzona przez niego działalność jest sprzeczna z prawem tylko dlatego, że w prawomocnie zakończonym postępowaniem karnoskarbowym w sprawie przed Sądem Rejonowym w Szczytnie (postanowienie z dnia 21 października 2011 r., sygn. akt II Ks 36/11 i postanowienie Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 16 grudnia 2011 r., sygn. akt VII Kz 607/11) postępowanie to zostało umorzono z uwagi na brak wypełnienia przez oskarżonego znamion przestępstwa, a w uzasadnieniu tego postanowienia Sąd Rejonowy w Szczytnie wskazał, że powołany przez oskarżyciela publicznego w postępowaniu przygotowawczym biegły sądowy „orzekł o nielegalności tego samego rodzaju automatu do gry”, podczas gdy Sąd Rejonowy w Szczytnie nie czynił w tym zakresie jakichkolwiek ustaleń (przytoczył jedynie jej treść w części wstępnej uzasadnienia), a nadto skupił się w swych ustaleniach wyłącznie na kwestii strony podmiotowej, czyli okoliczności mającej znaczenie dla rozstrzygnięcia, nie rozpatrując w ogóle kwestii strony przedmiotowej czynu, zgodnie z art. 92 kpk w zw. z art. 94 kpk, a tym samym kwestia strony przedmiotowej zarzucanego mu czynu nie została prawomocnie rozstrzygnięta lub ustalona,
- przekonania, iż „oskarżony doskonale zdawał sobie sprawę, iż jego zachowanie podlega odpowiednim regulacjom zawartym w obowiązującej ustawie o grach hazardowych i stanowi jej naruszenie”, choć przecież z pozostających w dyspozycji oskarżonego opinii biegłych dotyczących gry na automacie tego samego typu i o tych samych cechach wynikało, że gra zainstalowana na tym automacie jest grą zręcznościową, a nie hazardową, więc nie dotyczą jej ograniczenia ani wymogi określone ustawą o grach hazardowych, a oskarżony – pozbawiony przynajmniej posiadania wiadomości specjalnych z zakresu gier na automatach – miał uzasadnione prawo kształtować swe przeświadczenie o legalności prowadzonej działalności na opinii biegłego specjalisty, której treści nie miał podstaw kwestionować, a podstawy takiej nie dawała również opinia biegłego A. C. znajdująca się w aktach sprawy Sądu Rejonowego w Szczytnie o sygn. II Ks 36/11, w której – wbrew twierdzeniu Sądu I instancji – biegły ten nie orzekł o nielegalności gier na badanym automacie, lecz odniósł się wadliwie do definicji ustawowej z art. 2 ust. 3 ugh, choć badany przezeń automat nie realizował wygranych rzeczowych i pieniężnych, a zatem cała gra powinna mieć charakter losowy zgodnie z art. 2 ust. 5 ugh, a nie zawierać jedynie element losowości, co czyni tę opinię niemiarodajną i bez wpływu na stan świadomości oskarżonego;

B. przy czym powyższe naruszenia przepisów postępowania doprowadziły do błędnych ustaleń faktycznych polegających na:

a) wadliwym i dowolnym, niepopartym jakimikolwiek dowodami ustaleniu, iż oskarżony działał umyślnie „z pełną świadomością” od momentu otrzymania odpisu postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 16 grudnia 2011 r., sygn. akt VII Kz 607/11, bowiem w uzasadnieniu orzeczenia wskazano na treść opinii biegłego A. C., który orzekł o nielegalności tego samego rodzaju automatu do gry, podczas gdy ustalenie to jest rażąco nielogiczne z uwagi na podstawę umorzenia postępowania karnoskarbowego w tamtej sprawie, w której sądy obu instancji w ogóle nie rozważały kwestii charakteru gier na automacie (strony przedmiotowej) lecz wyłącznie

kwestie strony podmiotowej – zamiaru i umyślności oskarżonego oraz uznały ustalenia w tym zakresie za wystarczające dla wydania rozstrzygnięcia korzystnego dla oskarżonego, a przy tym Sąd Rejonowy w Pile pominął kluczową okoliczność, iż oskarżony nie miał możliwości podważenia treści opinii biegłego wydanej w tamtej sprawie w toku instancji (choćby przez zażalenie od uzasadnienia korzystnego dlań postanowienia), albowiem Sąd Rejonowy w Szczytnie tylko w części wstępnej (historycznej) uzasadnienia przytoczył treść opinii z akt sprawy, nie czyniąc z niej podstawy swych ustaleń faktycznych w sprawie;

b) wadliwym i całkowicie dowolnym ustaleniu, iż po zapoznaniu się z treścią uzasadnienia postanowienia Sądu Rejonowego w Szczytnie i Sądu Okręgowego w Olsztynie oskarżony „z pełną świadomością” popełniał czyn zarzucony w akcie oskarżenia, choć nie sposób znaleźć w materiale dowodowym choćby cienia dowodu, iż oskarżony działał z zamiarem bezpośrednim, bowiem sama treść opinii biegłego sądowego w aktach sprawy i znajomość jej wniosków nie może mieć wpływu na przekonanie oskarżonego wywodzone z opinii innych biegłych sądowych do czasu obalenia domniemania niewinności także w tym zakresie w prawomocnym wyroku, albowiem oskarżony ma prawo kwestionować w toku przewodu sądowego treść opinii biegłych sądowych w sprawie, a możliwości tej był w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Szczytnie w 2011 roku pozbawiony,

c) wadliwym ustaleniu, iż zatrzymane urządzenia (...) stanowią automaty do gier o charakterze losowym, podczas gdy w istocie są to symulatory gier o charakterze zręcznościowym,

d) braku ustalenia, na czym polegało zachowanie oskarżonego przypisane mu w wyroku i opisane jako prowadzenie gier na automacie (...) o nr H. (...) i H. (...) wbrew przepisom ustawy bez odniesienia się do konkretnych zachowań które, stanowić miały „urządzenie” tych gier oraz bez wskazania gier, które stanowić mogą przedmiot przestępstwa tym bardziej, że Sąd Rejonowy nie ustalił, jakie gry kontrolne przeprowadzili funkcjonariusze Urzędu Celnego w toku kontroli i czy te właśnie gry stanowiły przedmiot opinii biegłego sądowego wydanej w sprawie;

C. obrazę prawa materialnego, tj. art. 6 §1 kks poprzez rażące naruszenie zasady, iż ten sam czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo skarbowe i wydanie orzeczenia w niniejszej sprawie, choć ten sam czyn stanowił przedmiot rozstrzygnięcia w postępowaniu przed Sądem Rejonowym w Pile w sprawie o sygn. akt II K 733/13,

D. obrazę prawa materialnego, tj. art. 107 § 1 kks poprzez jego wadliwą wykładnię i uznanie, że desygnatem pojęcia „urządzenie” są zachowania przypisane oskarżonemu, w wyniku przewodu sądowego, tj. podpisanie i zawarcie umowy o wspólnym przedsięwzięciu z dnia 1 lipca 2011 r. oraz wydzierżawienie innemu przedsiębiorcy automatów do gier i ich naprawa (odblokowanie zaciętych monet itp., bez – co ważne – ingerencji w oprogramowanie gier), podczas gdy przez urządzenie należy rozumieć działanie znacznie szersze, takie jak objęte zamiarem bezpośrednim lub ewentualnym układanie systemu gry, wynajęcie i przystosowanie lokalu, zatrudnienie i przeszkolenie pracowników, organizowanie gry, czyli czynności sprawcze, których oskarżonemu nie przypisano, a także w razie uznania zarzutów dotyczących naruszenia norm procesowych i błędu w ustaleniach faktycznych poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, albowiem w ustalonym przez Sąd I instancji stanie faktycznym nie można mówić o dokonaniu przez oskarżonego M. W. (1) czynu zarzucanego, a – co najwyżej o nie podlegającym penalizacji przygotowaniu do popełnienia tego przestępstwa poprzez podpisanie porozumienia i udostępnienie nie podłączonego automatu do gier w lokalu A. W. (1);

E. obrazę prawa materialnego, tj. art. 107 § 1 kks w zw. z art. 42 Konstytucji RP, a także art. 7 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka, poprzez oparcie orzeczenia o przepis blankietowy art. 107 § 1 kks i wypełnienie hipotezy tej normy prawnej wyłącznie treścią art. 6 i art. 14 ugh, które z kolei ze względu na orzeczenie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 19 lipca 2012 r. wydanego w sprawach połączonych F. i in. sygn. akt C 213/11, C 214/11 i C 217/11 oraz orzeczenia w sprawie C-65/05 Komisja przeciwko Republice Greckiej są bezskuteczne ze względu na ich techniczny charakter i nie mogą być podstawą orzeczeń sądów krajowych, zaś skazanie na ich podstawie stanowi naruszenie konstytucyjnej zasady ochrony obywateli przed arbitralną i nieuzasadnioną represją karną, a techniczny charakter tych przepisów oraz ich uchwalenie z pominięciem

obowiązku notyfikacji został potwierdzony przez sąd krajowy – Wojewódzki Sąd Administracyjny w G. w dniu 19 listopada 2012 r. w sprawach sygn. akt III SA/Gd 493/12, (...) SA/Gd 519/12, (...) SA/Gd 560/12, na gruncie których zostało sformułowane pytanie prejudycjalne do (...).

Obrońca wniósł przy tym o przeprowadzenie wskazanych w apelacji dowodów.

W związku z podniesionymi zarzutami skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez uniewinnienie oskarżonego M. W. (1), w pkt. III poprzez jego uchylenie, w pkt. IV poprzez obciążenie Skarbu Państwa kosztami postępowania i zasądzenie na rzecz każdego z oskarżonych zwrotu kosztów postępowania – kosztów ustanowienia obrońcy z wyboru według norm przepisanych przed sądem I instancji; ewentualnie w zakresie pkt. I wyroku, o uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt I i umorzenie postępowania w sprawie podstawie art. 17 § 1 pkt 7 kpk w zw. z art. 113 § 1 kks. W razie nieuwzględnienia powyższych wniosków zawniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, a nadto o zasądzenie na rzecz oskarżonego od Skarbu Państwa kosztów procesu za obie instancje, w tym zwrotu wydatków poniesionych na ustanowienie obrońcy – według norm przepisanych.

Pełnomocnik interwenienta spółki z o.o. (...) z siedzibą w W. zaskarżył wyrok na korzyść interwenienta w części dotyczącej uznania M. W. (1) za winnego zarzucanego mu czynu, tj. co do pkt 1 i w części dotyczącej zastosowania środka karnego w postaci przypadku urządzenia do gier A. H. M. (...) i urządzenia do gier A. H. M. (...) wraz z przynależnościami, tj. co do punktu 3 wyroku. Orzeczeniu temu skarżący zarzucił:

I. obrazę przepisów prawa materialnego, tj.:

1. art. 107 § 1 kks w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ugh poprzez ich niewłaściwe zastosowanie polegające na uzupełnieniu treści powyższego przepisu blankietowego art. 107 § 1 kks normami z art. 6 i art. 14 ugh, a w konsekwencji wydanie wyroku skazującego oskarżonego i orzekającego o przypadku dowodów rzeczowych należących do interwenienta pomimo bezskuteczności przepisów współtworzących zestaw znamion zarzucanego mu czynu zabronionego z art. 107 § 1 kks, uwzględniając blankietowy charakter tego przepisu karnego oraz konieczność jego wypełnienia w drodze zastosowania art. 14 ust. 1 ugh i subsydiarnego względem niego art. 6 ust. 1 ugh, które jako nienotyfikowane przepisy techniczne, w braku przekazania Komisji Europejskiej projektu ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych zgodnie z obowiązkiem wynikającym z art. 8 ust. 1 dyrektywy nr 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 2 czerwca 1998 r., ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U.UE.L.98.204.37 ze zm.), nie mogą być zastosowane wobec oskarżonego i interwenienta w tej sprawie, co stanowi inną okoliczność wyłączającą ściganie, potwierdzoną wiążącą wykładnią Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (dalej (...)), dokonaną wyrokiem z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C-213, C-214 i C-217/11 (FORTUNA i inni) oraz wcześniejszym wyrokiem z dnia 26 października 2006 r. w sprawie C-65/05 (Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej);

2. art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r., nr 90, poz. 864/30 ze zm.) i wynikającej zeń zasady effet utile prawa Unii Europejskiej w zw. z bezpośrednio skutecznym art. 8 ust. 1 dyrektywy nr 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 2 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego, poprzez ich niezastosowanie i uznanie, że sąd krajowy nie ma obowiązku natychmiastowej i samodzielnej odmowy zastosowania przepisów krajowych (w postaci wypełniających blankietową normę art. 107 § 1 kks artykułów 6 ust. 1 i 14 ust. 1 ugh), które nie zostały notyfikowane Komisji Europejskiej wbrew dyspozycji dyrektywy 98/34/WE, a także błędne uznanie, że Sąd meriti winien w takiej sytuacji oczekiwać na uprzednie rozstrzygnięcie Trybunału Konstytucyjnego, stwierdzające niezgodność przepisów statuujących normę sankcjonowaną (art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ugh), aby móc na tej podstawie odmówić zastosowania przepisom ustawy o grach hazardowych sprzecznych z prawem Unii Europejskiej (dyrektywą 98/34/WE);

3. art. 267 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. U. z 2004 r., nr 90, poz. 864/2 ze zm.) w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej przez błędną ich wykładnię lub niezastosowanie polegające na zakwestionowaniu wagi orzeczenia interpretacyjnego (...) z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C - 213/11, C - 214/11 i C - 217/11 jako części wspólnotowego porządku prawnego - *acquis communautaire* - obejmującego wykładnię prawa unijnego o charakterze powszechnie obowiązującym, wiążącą wszystkie organy krajowe z klarownym odniesieniem się w wyroku (...), że przepisy ugh o charakterze technicznym bezwzględnie podlegały obowiązkowi notyfikacji i bezzasadne przyjęcie, że każdy organ lub sąd krajowy ma prawo do wiążącego wypowiedzania się, czy notyfikacja Komisji Europejskiej przepisów technicznych zawartych w ugh była w ogóle potrzebna lub że brak notyfikacji przepisów art. 14 ust. 1 i art. 6 ust. 1 ugh pozostaje bez wpływu na możliwość stosowania sankcji karnej za działania jednostek sprzeczne z tymi przepisami.

W przypadku nieuwzględnienia powyższych zarzutów odnoszących się do bezskuteczności przepisów ustawy o grach hazardowych zgodnie z orzeczeniem Trybunału Sprawiedliwości UE z dnia 19 lipca 2012 r. w sprawach połączonych C - 213/11, C - 214/11 i C - 217/11, oraz pozostałych naruszeń prawa materialnego, alternatywnie podnoszę:

II. obrazę przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść wyroku, tj.:

1. obrazę przepisów postępowania, mających istotny wpływ na treść wyroku, tj. art. 424 § 1 kpk w zw. z art. 410 kpk i art. 4 kpk oraz art. 7 kpk, polegające na braku wskazania w uzasadnieniu kompleksowej oceny zebranego materiału dowodowego i niedostatecznym uzasadnieniu stanowiska Sądu oraz na złamaniu zasady domniemania niewinności i złamaniu zasady obiektywizmu nakazującej uwzględnianie okoliczności także na korzyść oskarżonego i swobodnej oceny dowodów, a w szczególności poprzez:

a. pominięcie przez Sąd I instancji, w ocenie strony podmiotowej i przedmiotowej czynu zarzucanego oskarżonemu, dowodu z dokumentu tj. postanowienia o umorzeniu dochodzenia przez Urząd Celny w O. z dnia 23 grudnia 2011 r. zatwierdzonego przez Izbę Celną w O. z dnia 2 stycznia 2012 r. na okoliczność wykazania, iż w analogicznej sprawie ten sam oskarżyciel, który występował w sprawie o sygn. akt. VII Kz 607/11 prowadzonej i umorzonej prawomocnie w dniu 16 grudnia 2011 r. przed Sądem Okręgowym w Olsztynie, tj. Urząd Celny w O. umorzył dochodzenie i tym samym utwierdził oskarżonego M. W. (1) w przekonaniu, co do zrzecznościowego charakteru gier urządzanych na urządzeniu A.;

b. pominięcie przez Sąd I instancji, w ocenie strony podmiotowej i przedmiotowej czynu zarzucanego oskarżonemu, dowodu z dokumentu, tj. postanowień wydanych przez sądy I i II instancji na terenie RP, prowadzonych w tym samym przedmiocie i obejmujących nie tylko porównywalny co w przedmiotowej sprawie czas popełnienia czynu ale i obejmujących późniejsze czasookresy, w których to sądy umarzały postępowania bądź uniewinniły oskarżonego M. W. (1), zaś oskarżyciel co do niektórych uznawał słuszność twierdzeń zawartych postanowieniach i nie wnosił środka zaskarżenia na okoliczność wykazania, iż zachowanie oskarżyciela czy też treść wydanych orzeczeń utwierdzała go w przekonaniu co do jego świadomości odnośnie charakteru gier urządzanych na symulatorze A.;

c. pominięcie przez Sąd I instancji, w ocenie strony podmiotowej i przedmiotowej czynu zarzucanego oskarżonemu, dowodu z dokumentu, tj. dwóch opinii z dnia 16 lutego 2012r., sporządzonej przez biegłego Sądu Okręgowego w Krakowie dr inż. B. B. (2), powołanego przez Urząd Celny w B., do zbadania analogicznych urządzeń do gier A. H. M. F., jak te będące przedmiotem badania przez biegłego sądowego W. K. na okoliczność wykazania symulacyjno-zrzecznościowego charakteru urządzenia do gier o nazwie A. (...) F. oraz wykazania świadomości oskarżonego co do charakteru gier urządzanych na urządzeniu i tożsamości jej wniosków z wnioskami z opinii inż. J. K. - biegłego sądowego, oraz opinii prawnej autorstwa prof. dr hab. S. P. i prof. dr hab. M. C.;

d. pominięcie przez Sąd I instancji, w ocenie strony podmiotowej i przedmiotowej czynu zarzucanego oskarżonemu, dowodu z dokumentu, tj. postanowienia o umorzeniu dochodzenia przez Urząd Celny w B. z dnia 27 sierpnia 2013 r. zatwierdzonego przez Izbę Celną w K. w dniu 9 września 2013 r. na podstawie art. 17 § 1 pkt 1 kpk na okoliczność wykazania, iż w analogicznej sprawie Urząd Celny umorzył dochodzenie w oparciu o wydane przez biegłego Sądu

Okręgowego w Krakowie dr inż. B. B. (2), opinii z dnia 16 lutego 2012 r. dotyczące zatrzymanych urządzeń A. H. M. F., z uwagi na fakt, iż urządzenia te mają charakter symulacyjno-zręcznościowy, a więc nie podlegają przepisom ustawy o grach hazardowych;

e. pominięcie przez Sąd I instancji, w ocenie strony podmiotowej i przedmiotowej czynu zarzucanego oskarżonemu, dowodu z dokumentu, tj. opinii z dnia 30 kwietnia 2012 r., sporządzonej przez biegłego Sądu Okręgowego w Krakowie dr inż. B. B. (2), powołanego przez Urząd Celny w B., do zbadania analogicznych urządzeń do gier A. H. M. F., jak to zatrzymane do przedmiotowej sprawy będące przedmiotem badania przez biegłego sądowego W. K., na okoliczność wykazania symulacyjno-zręcznościowego charakteru urządzenia do gier o nazwie A. (...) F. oraz wykazania świadomości oskarżonego co do charakteru gier urządzanych na urządzeniu i tożsamości jej wniosków z wnioskami z opinii inż. J. K. - biegłego sądowego, oraz opinii prawnej autorstwa prof. dr hab. S. P. i prof. dr hab. M. C.;

f. pominięcie przez Sąd I instancji, w ocenie strony podmiotowej i przedmiotowej czynu zarzucanego oskarżonemu, dowodu z dokumentu, tj. opinii z dnia 24 stycznia 2014 r., sporządzonej przez biegłego Sądu Okręgowego w Krakowie dr inż. B. B. (2), na wniosek z urzędu Sądu Rejonowego w Myślenicach, II Wydział Karny do sprawy o sygn. akt. II K 28/13, do zbadania analogicznych urządzeń do gier A. H. M. F., jak to będące przedmiotem badania przez biegłego sądowego W. K. na okoliczność wykazania symulacyjno-zręcznościowego charakteru urządzenia do gier o nazwie A. (...) F. oraz wykazania świadomości oskarżonego co do charakteru gier urządzanych na urządzeniu i tożsamości jej wniosków z wnioskami z opinii inż. J. K. - biegłego sądowego, oraz opinii prawnej autorstwa prof. dr hab. S. P. i prof. dr hab. M. C.;

g. wewnętrzne sprzeczności uzasadnienia wskazujące na błędy w ocenie materiału dowodowego, a w szczególności charakteru gier na symulatorze A. H. M. F., co ma decydujący wpływ na ewentualne zaistnienie strony przedmiotowej w zarzucanym oskarżonym czynie;

2. art. 7 kpk w zw. z art. 193 § 1 kpk i art. 201 kpk polegające na oparciu wyroku przede wszystkim na wnioskach opinii biegłego sądowego W. K. pomimo braku w niej elementów niezbędnych dla wykorzystania w postępowaniu karnym, takich jak wskazanie metod badania, sprawozdania z czynności i spostrzeżeń, uzasadnienia, wewnętrzna sprzeczność w zakresie kwalifikacji charakteru gier na symulatorze oraz niepełność, co czyni powyższą opinię niepełną i niemiarodajną, a co Sąd zignorował, pomijając fakt, iż rzeczony biegły przygotowuje identyczne w swej treści opinie w szeregu spraw, opatrując je jedynie inną datą i numerem urządzenia, a nie wskazując rzeczywistego przebiegu badania oraz toku myślowego doprowadzającego go do stawianych wniosków;

III. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na treść wydanego orzeczenia, wynikający z naruszeń przepisów postępowania wskazanych w pkt II, przez bezpodstawne przyjęcie, że:

a. od dnia 24 grudnia 2011 r. tj. od momentu w którym to oskarżony M. W. (1) otrzymał odpis postanowienia Sądu Okręgowego w Olsztynie (w sprawie o sygn. akt. VII Kz 607/11), na podstawie, którego utrzymane w mocy zostało wydane uprzednio przez Sąd Rejonowy w Szczytnie (w sprawie o sygn. akt. II Ks 36/11) postanowienie o umorzeniu postępowania, oskarżony dysponował już stosowną wiedzą dotyczącą losowego oraz komercyjnego charakteru odbywających się za pośrednictwem tych urządzeń gier ponieważ z uzasadnienia otrzymanego postanowienia wynika, iż powołany w toku biegly orzekł o nielegalności tego samego rodzaju automatu do gry co automat zatrzymany w niniejszej sprawie, w sytuacji gdy z treści złożonych do akt sprawy orzeczeń wynika, iż prowadzone w tym samym przedmiocie postępowania przygotowawcze lub sądowe, obejmujące porównywalny co w tej sprawie czas popełnienia czynu oraz przeprowadzane dowody z opinii biegłych sądowych w toku tych postępowań nie mogły w żaden sposób przesądzać o umyślności oskarżonego chociażby w zamiarze ewentualnym ponieważ kończyły się dla niego pozytywnie, a jedynie mogły go utwierdzić w przekonaniu o legalności podejmowanych działań;

b. skoro Sąd Rejonowy w Szczytnie w treści uzasadnienia postanowienia o umorzeniu postępowania przywołał w stanie faktycznym, iż w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym w tamtej sprawie biegły sądowy A. C. (2), badając urządzenie stwierdził losowy i komercyjny charakter gier urządzanych na urządzeniu, to oskarżony M. W. (1) działał już w pełni świadomie, że jego zachowanie stanowi naruszenie ustawy o grach hazardowych, w sytuacji gdy z

licznych opinii biegłego sądowego Sądu Okręgowego w Krakowie dr inż. B. B. (2) wynika symulacyjno - zręcznościowy charakter urządzenia co powoduje, iż nie podlega on pod ustawę o grach hazardowych, a jego świadomość co do charakteru gier nie uległa zmianie, ponieważ wnioski zawarte w opinii biegłego sądowego są tożsame z wnioskami z opinii inż. J. K. - biegłego sądowego, oraz opinii prawnej autorstwa prof. dr hab. S. P. i prof. dr hab. M. C.;

c. na symulatorze A. H. M. F. uzyskuje się wygrane rzeczowe w postaci punktów umożliwiające przedłużenie czasu gry w rozumieniu art. 2 ust. 4 ugh, co spowodowało kwalifikację urządzenia do kategorii gier na automatach premiujących gracza wygraną rzeczową w postaci możliwości przedłużenia czasu gry podczas gdy wygrane punkty w ramach gier na urządzeniach nie przedłużają czasu gry na urządzeniu ani też nie dają możliwości rozpoczęcia nowych gier za punkty z poprzednich gier, w związku z czym nie stanowią wygranej rzeczowej.

IV. niezasadne zastosowanie art. 30 § 5 kks środka karnego określonego w art. 29 kks w sytuacji, gdy ze zgromadzonego materiału dowodowego jednoznacznie wynika, iż interwenient dochował należytej staranności przed wprowadzeniem urządzenia na rynek, a wymaganej od niego z uwagi na charakter dzierżawionego przez niego symulatora A. H. M. F. wraz z przynależnościami.

W konsekwencji, w imieniu interwenienta, apelujący wniósł o zmianę w całości zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego. W. oraz orzeczenie obowiązku zwrotu interwenientowi dowodów rzeczowych. W sytuacji jednak gdyby Sąd doszedł do wniosku, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwala na zmianę wyroku Sądu I instancji, wniósł o uchylenie wyroku Sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Rejonowy.

Na rozprawie apelacyjnej obrońca oskarżonych złożył pisemne uzupełnienie swojej apelacji wraz z odpowiedzią na pozostałe apelacje wniesione w tej sprawie (pismo procesowe z dnia 9 stycznia 2015 r., k. 1557-1562). Podtrzymał wnioski i zarzuty swego środka odwoławczego, poparł apelację interwenienta oraz w odniesieniu do wniosków apelacji oskarżycieli publicznych wniósł o utrzymanie zaskarżonego wyroku w mocy w stosunku do oskarżonego A. W. (1) i uznanie apelacji Urzędu Celnego w P. i Prokuratury Rejonowej w Pile za oczywiście bezzasadne. Ponadto, na podstawie art. 439 § 1 pkt 9) i § 2 kpk w zw. z art. 17 § 1 pkt 11) kpk w zw. z art. 113 kks, podniósł zarzut rażącej obrazy przepisów postępowania, polegającej na pominięciu przesłanki negatywnej, uniemożliwiającej wszczęcie i prowadzenie postępowania karnoskarbowego w niniejszej sprawie z uwagi na zaistnienie innej okoliczności wyłączającej ściganie, tj. brak możliwości zastosowania w odniesieniu do czynu zarzuconego oskarżonym przepisów prawa materialnego, określonych w art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ugh ze względu na ich techniczny charakter w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 listopada 2006 r., a w konsekwencji - niemożności zastosowania art. 107 § 1 kks jako normy sankcjonującej, zabezpieczającej wykonanie dyspozycji normy technicznej, której nie poddano notyfikacji, i to pomimo że na każdym sądzie krajowym, w tym Sądzie Rejonowym w Pile, ciąży normatywny obowiązek zapewnienia pełnej efektywności przepisów dyrektywy 98/34/WE, wynikający z zasady pomocniczości i szczerzej współpracy (art. 4 ust. 3 (...)), zwłaszcza w odniesieniu do norm, których wiążącej wykładni w kontekście art. 6 i 14 ustawy o grach hazardowych dokonał Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej na podstawie art. 19 ust. 1 (...) w sprawach połączonych F. i in. sygn. akt C 213/11, C 214/11 i C 217/11.

W związku z podniesionym dodatkowym zarzutem stanowiącym bezwzględną przyczynę odwoławczą, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w odniesieniu do oskarżonej M. W. (1) i umorzenie postępowania.

Obrońca oskarżonych, jak również pełnomocnicy interwenienta dołączyli do złożonych przez siebie apelacji szereg pism procesowych, w których uściślili swe stanowisko w sprawie, załączając do nich liczne dokumenty. Sąd odwoławczy zapoznał się z ich treścią.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. W. oraz pełnomocnika interwenienta zarzut obrazy prawa materialnego, tj. art. 107 § 1 kks w zw. z art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ugh, był zasadny. Ponieważ ustalenie to było wystarczające do orzeczenia o zmianie zaskarżonego wyroku i uniewinnieniu M. W. (1) od zarzutu popełnienia przestępstwa

skarbowego oraz o utrzymaniu w mocy wyroku w stosunku do oskarżonego A. W. (1), Sąd II instancji ograniczył rozpoznanie środków odwoławczych tylko do tego uchybienia. Odniesienie się do wskazań uchybień innych stało się bowiem bezprzedmiotowe. Oczywiście nie dotyczyło to tych sygnalizowanych w apelacjach kwestii, które warunkowały dopuszczalność kontroli odwoławczej, ewentualnie, które mogły stanowić bezwzględną przesłankę odwoławczą.

Przystępując do uzasadnienia powyższych stwierdzeń, wskazać trzeba na wstępie, że tak zwane uzupełnienie środka odwoławczego, wniesione na piśmie (tak co do zgłoszenia nowych zarzutów, jak i zmiany zawartego w petitum żądania), jest zasadniczo możliwe jedynie w terminie przewidzianym do złożenia tego środka (por. kom. do art. 427 kpk, [w:] Z. Gostyński (red.) Kodeks postępowania karnego. Komentarz. Dom Wydawniczy ABC 1998). Ponieważ termin do wniesienia apelacji wynosił 14 dni i biegł dla oskarżonego i jego obrońcy od najpóźniejszej daty doręczenia im wyroku z uzasadnieniem (art. 445 § 1 kpk), nie ulega wątpliwości, że złożone przez obrońcę uzupełnienie apelacji zostało przedstawione po upływie tego terminu. W tej sytuacji pismo nie zostało potraktowane jako uzupełnienie apelacji w ścisłym tego słowa znaczeniu. Można było je rozpatrywać wyłącznie jako zgłoszenie w terminie późniejszym wniosku wiążącego się z dostrzeżeniem w sprawie uchybienia uwzględnianego z urzędu, ewentualnie jednego z uchybień wymienionych w art. 438 kpk, którego nieuwzględnienie, a w konsekwencji utrzymanie orzeczenia w mocy w niezmienionej postaci, powodowałoby rażącą niesprawiedliwość orzeczenia (por. kom. do art. 427 kpk *ibidem*).

Rozważywszy następnie apelacyjny zarzut uchybienia przez Sąd Rejonowy przepisom art. 424 § 1 kpk, Sąd odwoławczy stwierdził, że nie znalazł on potwierdzenia w wynikach przeprowadzonych czynności kontrolnych. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku zostało niewątpliwie sporządzone poprawnie. Tworzy ono zamkniętą, logiczną całość, pozwalającą na jednoznaczne zrozumienie powodów podjęcia przez Sąd niższej instancji takiego a nie innego rozstrzygnięcia. Obejmuje ono wskazania, jakie fakty Sąd I instancji uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych. Wyjaśniało także podstawę prawną wyroku. Tym samym umożliwiało ono rzetelną weryfikację założeń i konkluzji, które ukształtowały pierwszoinstancyjne rozstrzygnięcie.

Sąd Okręgowy uznał także, że nie był uzasadniony podniesiony przez obrońcę oskarżonego M. W. argument jakoby Sąd I instancji naruszył art. 17 § 1 pkt 7) kpk w zw. z art. 113 § 1 kks i art. 6 § 1 kks, a to na skutek prowadzenia postępowania w niniejszej sprawie, pomimo iż postępowanie karnoskarbowe w tej samej sprawie o ten sam czyn wszczęto już w innym postępowaniu tego samego typu. Mianowicie przeprowadzonym w postępowaniu przygotowawczym pod sygn. akt RKS 140/2012/392000 (w apelacji obrońcy oskarżonego sygnatura ta została wadliwie opisana jako RKS (...)), a przed Sądem Rejonowym w Pile oraz przed Sądem Okręgowym w Poznaniu, odpowiednio, pod sygn. akt II K 733/13 i IV Ka 695/14. Wprawdzie rację miał skarżący podnosząc, że w obu sprawach czyny zarzucone w akcie oskarżenia i opisany w sentencjach wyroków Sądu Rejonowego w Pile miały polegać na tym, że oskarżony M. W. (1), pełniąc funkcję prezesa zarządu firmy (...) Sp. z o.o. w W., urządził w barze piwnym w P. wbrew przepisom określonym w art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ugh w celach komercyjnych gry o charakterze losowym na automatach do gier o nazwie (...), to nie uwzględnił już tego, że w każdym z tych dwóch przypadków mieliśmy do czynienia z różnymi automatami umiejscowionymi w dwóch różnych barach piwnych. W sprawie niniejszej inkryminowana działalność była przecież prowadzona w lokalu funkcjonującym na ulicy (...) – bez numeru – przy Dworcu (...) w P.. W sprawie zaś o sygn. akt II K 733/13 w lokalu umiejscowionym na ul. (...) w P.. W tym ostatnim przypadku Sąd Okręgowy stwierdził tak, gdyż doszło do omyłki w opisie zarzutu podniesionego w akcie oskarżenia. Omyłki powielonej następnie przez Sąd Rejonowy w wyroku, aczkolwiek już nie w uzasadnieniu tego orzeczenia. W pisemnych motywach zaskarżonego wyroku miejsce realizacji czynów zostało już określone bezbłędnie (por. k. 508, k. 1031 i 1042) i zgodnie ze zgromadzonym w tej sprawie materiałem dowodowym (vide: protokół zatrzymania rzeczy z dnia 26.06.2012 r., k. 23, umowa o wspólnym przedsięwzięciu z dnia 1.07.2011 r., k. 88 i 92 akt II K 733/13. W konsekwencji, Sąd II instancji nie podzielił stanowiska jakoby w obu sprawach występowała tożsamość miejsca realizacji – zbieżnych w czasie – czynności wykonawczych oskarżonego M. W. (również oskarżonego A. W.). Brak podstaw do ustalenia tożsamości tych czynności wykluczał zaś prawdziwość tezy o dwukrotnym pociągnięciu M. W. do odpowiedzialności karnej za ten sam czyn.

Następnie Sąd II instancji rozważył prawidłowość tych ustaleń Sądu Rejonowego, które zostały przezeń poczynione odnośnie zakresu stosowania normy sankcjonowanej, kodowanej w art. 107 § 1 kks. Uznanie ich poprawności warunkowało bowiem możliwość uznania, że M. W., a także A. W. byli faktycznie adresatami tej normy. To jest przyjęcie, że mogli być oni uznani za zobowiązanych do dania jej posłuchu.

Podkreślić w tym miejscu trzeba, że przepis art. 107 § 1 kks jest przepisem o charakterze blankietowym. To znaczy, że wymaga on – przy doprecyzowywaniu treści obowiązków nakładanych stanowioną nim normą postępowania – odwołania się do przepisów ustawy o grach hazardowych. To jest art. 6 i art. 14 ugh.

Konieczność sięgnięcia przy dokonywaniu wykładni przepisu art. 107 § 1 kks po wskazane wyżej przepisy ustawy o grach hazardowych wywołało w toku przedmiotowego procesu liczne kontrowersje, które wynikały z faktu kwestionowania, tak w orzecznictwie jak i w doktrynie, ich mocy wiążącej względem osób prowadzących działalność w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych i gier na automatach.

Na tym tle wspomnieć w pierwszej kolejności należy, że Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej zawyrokował w dniu 19 lipca 2012 r., w połączonych sprawach C-213/11, C 214/11 i C 217/11 (www.eur-lex.europa.eu), że przepisy zakazujące prowadzenia gier elektrycznych, elektromechanicznych i elektronicznych w jakichkolwiek miejscach publicznych i prywatnych z wyjątkiem kasyn, należy uznać za „przepisy techniczne”.

W myśl art. 1 pkt 11 Dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinach norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz.U.UE.L.1998.204.37 ze zm.) pod pojęciem „przepis techniczny” rozumie się specyfikacje techniczne i inne wymagania, włącznie z odpowiednimi przepisami administracyjnymi, których przestrzeganie jest obowiązkowe w wypadku wprowadzenia do obrotu lub stosowania w państwie członkowskim lub przeważającej części tych państw, jak również przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państw członkowskich, z wyjątkiem tych określonych w art. 10, zakazujących produkcji, przywozu, obrotu lub użytkowania produktu (art. 1 pkt 9 dyrektywy 98/34/WE). Przepis ten wskazuje także, że „przepisy techniczne obejmują de facto przepisy ustawowe, wykonawcze lub administracyjne państwa członkowskiego, które odnoszą się do specyfikacji technicznych bądź innych wymagań lub zasad dotyczących usług bądź też do kodeksów zawodowych lub kodeksów postępowania, które z kolei odnoszą się do specyfikacji technicznych bądź do innych wymogów lub zasad dotyczących usług, zgodność z którymi pociąga za sobą domniemanie zgodności z zobowiązaniami nałożonymi przez wspomniane przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne”. Ponadto, obejmują one, wedle dyrektywy, „dobrowolne porozumienia, w których władze publiczne są stroną umawiającą się, a które przewidują w interesie ogólnym zgodność ze specyfikacjami technicznymi lub innymi wymogami albo zasadami dotyczącymi usług, z wyjątkiem specyfikacji odnoszących się do przetargów przy zamówieniach publicznych”. Wreszcie, do przepisów technicznych należą w myśl przywołanej treści art. 1 pkt 11 Dyrektywy „specyfikacje techniczne lub inne wymogi bądź zasady dotyczące usług, które powiązane są ze środkami fiskalnymi lub finansowymi mającymi wpływ na konsumpcję produktów lub usług przez wspomaganie przestrzegania takich specyfikacji technicznych lub innych wymogów bądź zasad dotyczących usług”. Jednak „specyfikacje techniczne lub inne wymogi bądź zasady dotyczące usług powiązanych systemami zabezpieczenia społecznego” nie są objęte terminem „przepisy techniczne”.

Art. 8 ust. 1 Dyrektywy ustanawia po stronie państw członkowskich UE obowiązek notyfikowania Komisji Europejskiej wszelkich projektów przepisów technicznych, określając przy tym warunki dopełnienia tego obowiązku i ewentualne od tej reguły wyjątki.

Konsekwencją braku notyfikacji jest – jak wskazano w przywołanym wyżej orzeczeniu (...) **brak możliwości stosowania** i to **nie tylko przez sądy** norm prawnych, które nie zostały notyfikowane, a zostały zawarte w jednostkach redakcyjnych podlegających obowiązkowi notyfikacji. Wynika z tego, że **na nienotyfikowane przepisy krajowe nie można powoływać się skutecznie przed sądem krajowym wobec podmiotów prywatnych.**

Bezspornie projekt ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (ustawa ta zastąpiła ustawę z dnia 29 lipca 1992r. o grach i zakładach wzajemnych, Dz. U. 2004, Nr 4, poz. 27 ze zm.) nie został notyfikowany Komisji Europejskiej.

Sąd Rejonowy ustalony przywołany w akapicie wyżej fakt, stanął na stanowisku – dzieląc pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 28 listopada 2013 r. (sygn. akt I KZP 15/13, OSNKW 2013/12/101) – że Trybunał Sprawiedliwości UE w wyroku z dnia 19 lipca 2012 r. nie przesądził ostatecznie czy przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych mają charakter przepisów technicznych w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34 WE. Trybunał uznał bowiem wówczas, że przepisy te „stanowią potencjalnie przepisy techniczne”, gdzie ostateczne ustalenie ich charakteru należy do sądów krajowych, z uwzględnieniem tego czy wprowadzają one warunki mogące mieć istotny wpływ na właściwości lub sprzedaż produktów. Organ pierwszej instancji stwierdził też, że ewentualne przyjęcie, iż przepisy art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ugh mają charakter „przepisów technicznych” nie oznacza, że sądy mogą automatycznie odmówić ich stosowania (jako regulacji, do których odsyła art. 107 § 1 kks) z uwagi na niedopełnienie obowiązku notyfikacji Komisji Europejskiej. Sąd Rejonowy podniósł ponadto, że wyroki Trybunału Sprawiedliwości UE wiążą sądy krajowe w konkretnej sprawie rozpatrywanej przez Trybunał, natomiast powoływanie się na te wyroki w innych sprawach dokonuje się wyłącznie w drodze uznania mocy argumentów prezentowanych przez Trybunał oraz autorytetu orzecznictwa tego organu. Ten organ unijny nie jest jednak właściwy do dokonywania wykładni lub stwierdzania, że przepisy prawa wewnętrznego państwa członkowskiego nie obowiązują, nawet wtedy, gdy prawo to zostało ustanowione w celu wykonania przez to państwo zobowiązań unijnych. Z treści art. 267 traktatu o utworzeniu Wspólnoty Europejskiej wynika, że do kompetencji Trybunału Sprawiedliwości UE należy orzekanie w trybie prejudycjalnym o wykładni Traktatów oraz o ważności i wykładni aktów przyjętych przez instytucje, organy lub jednostki organizacyjne Unii. Tym samym wykładnia prawa krajowego należy do stosujących to prawo organów krajowych (w omawianym przypadku do sądów powszechnych). Sąd I instancji zauważył także, że istotną okolicznością, którą trzeba uwzględnić przy ocenie skutków niedopełnienia obowiązku notyfikacji jest fakt, że w polskim systemie prawnym najwyższym aktem normatywnym pozostaje Konstytucja RP, co wynika wprost z jej art. 8 ust. 1, a czego wyrazem jest kompetencja Trybunału Konstytucyjnego do oceny zgodności umów międzynarodowych z Konstytucją. Ostatecznie Sąd Rejonowy wywiódł, odwołując się przede wszystkim do Konstytucji RP, że istnienie w prawie krajowym przepisu kolidującego z normą unijną nie powoduje automatycznie nieważności unormowania krajowego. Wskazał przy tym, że jakkolwiek polskie sądy rozstrzygają samodzielnie kwestie prawne (zasada samodzielności jurysdykcyjnej z art. 8 kpk) i są niezależne, podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji), to jednak nie mają prawa samoistnie stwierdzić niezgodności przepisu ustawy z umową międzynarodową, czy też z Konstytucją. Cięży bowiem na nich konstytucyjny obowiązek poszanowania i przestrzegania ustaw tak długo, dopóki ustawa ta nie utraciła mocy obowiązującej. Jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego Rzeczypospolitej Polskiej, zakwestionowane przepisy mogą być zatem niestosowane dopiero wtedy, gdyby Trybunał ten wydał wyrok usuwający te przepisy z porządku prawnego, stwierdzając ich niekonstytucyjność.

Stwierdzić trzeba, że przywołane przez Sąd niższej instancji stanowisko Sądu Najwyższego stało się przedmiotem licznych krytycznych uwag ze strony przedstawicieli nauki prawa. Uwag, które wpłynęły na postrzeganie rozpatrywanej kwestii także przez Sąd Najwyższy. W następstwie tego, postanowieniem z 27 listopada 2014 r. w sprawie II KK 55/14 ([http://www.sn.pl/S/orzecznictwo \(...\)20KK%2055-14-1.pdf](http://www.sn.pl/S/orzecznictwo (...)20KK%2055-14-1.pdf) dostęp 28 stycznia 2015 r.), Sąd orzekający odszedł od zaprezentowanego wyżej poglądu, a który stał się podstawą stwierdzeń i założeń poczynionych przez Sąd wydający zaskarżony w tym postępowaniu wyrok. Sąd Najwyższy podniósł mianowicie, że wprawdzie prawo unijne nie harmonizuje płaszczyzny gier hazardowych, co pozwala państwom członkowskim na niemal swobodną reglamentację tej dziedziny, to jednak urządzenie gier hazardowych, uczestniczenie w nich, sprowadzanie i produkcja automatów do gry objęte są regulacjami dotyczącymi rynku unijnego. W konsekwencji, przepisy prawne odnoszące się do tej działalności podlegają notyfikacji Komisji Europejskiej jako przepisy techniczne w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE. Uwypuklono także w tym że orzeczeniu, że w prawie unijnym **nie ulega wątpliwości, iż sędzia krajowy w pierwszej kolejności jest sędzią unijnym**. Odwoływanie się zaś do zasad prawnych lub pojęć występujących w prawie krajowym po to, aby dokonać oceny ważności środków przyjętych przez instytucje

wspólnotowe mogłyby wywrzeć niekorzystny wpływ na jednolitość i skuteczność prawa wspólnotowego. Ważność tego rodzaju środków można oceniać wyłącznie w świetle prawa wspólnotowego. Prawo mające swe źródło w traktatach nie może być zatem ze względu na swój charakter uchylane przez normy prawa krajowego, niezależnie od ich rangi, bez podważania charakteru tego prawa jako prawa wspólnotowego i bez poddawania w wątpliwość podstaw, na których opiera się Wspólnota. W konsekwencji Sąd Najwyższy uznał, że ważność przepisów wspólnotowych lub skutki, jakie wywołują w państwach członkowskich nie mogą być podważane przez zarzut niezgodności z prawami podstawowymi lub zasadami zawartymi w konstytucji danego państwa albo w narodowej strukturze konstytucyjnej. Sąd krajowy, mający w ramach swoich kompetencji zastosować przepisy prawa wspólnotowego zobowiązany jest zapewnić pełną skuteczność norm prawa wspólnotowego, unijnych, nie stosując w razie konieczności wszelkich, nawet późniejszych sprzecznych z przepisami prawa wspólnotowego przepisów ustawodawstwa krajowego. Nie można przy tym wymagać od takiego sądu oczekiwania na uchylenie tych przepisów. Na poparcie swego stanowiska SN przywołał pogląd Trybunału Konstytucyjnego RP, który umorzył postępowanie z racji niedopuszczalności wydania orzeczenia, w sprawie pytania prawnego o zgodność prawa krajowego z unijnym w kwestii pozostającej w kompetencjach Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej (postanowienie TK z 19 grudnia 2006 r., P 37/05, (...)). Przywołał także późniejszy wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 lipca 2013 r., wydany pod sygn. akt P 4/11 (OTK-A 2013/6/82), w którym stwierdzono, że ewentualna niezgodność ustawy z prawem unijnym, zwłaszcza niezgodność wynikająca z zaniedbań formalno-prawnych odpowiedzialnych polskich organów nie wpływa automatycznie na ocenę zgodności treści zakwestionowanych przepisów takiej ustawy z Konstytucją.

Sąd Najwyższy w sprawie o sygn. II K 55/14 zajął się również zagadnieniem czy ustawa z dnia 19 listopada 2009 r. zawiera przepisy techniczne w rozumieniu Dyrektywy 98/34, i czy powinny być one notyfikowane Komisji Europejskiej. Odwoławszy się do wyroku (...) z dnia 19 lipca 2012 r. wskazał, że użyte w tym orzeczeniu wskazanie, iż przepisy krajowe tego rodzaju jak przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych „stanowią potencjalnie przepisy techniczne” należy odczytywać w całym kontekście wywodów Trybunału Sprawiedliwości UE. Zauważył zaś, że w pkt 25 wspomnianego orzeczenia Trybunał ten stwierdził, iż taki przepis jak art. 14 ust. 1 ustawy o grach hazardowych, którego naruszenie obwarowane jest sankcją karną przewidzianą w art. 107 § 1 kks – zgodnie z którym urządzenie gier na automatach dozwolone jest jedynie w kasynach gry – należy uznać za „przepis techniczny” w rozumieniu art. 1 pkt 11 dyrektywy 98/34. Sąd Najwyższy w oparciu o wskazania uzasadnienia wyroku z dnia 19 lipca 2012 r. podniósł też, że z motywów tamtego wyroku wynika, iż Trybunał Sprawiedliwości UE jednoznacznie ustalił, że rząd polski powinien był notyfikować projekt pierwotnego tekstu ustawy o grach hazardowych. Dostrzegł również, że na tle przywołanego orzeczenia (...) mogła powstać wątpliwość co do tego, jak należy rozumieć słowo „potencjalne” w sformułowaniu „potencjalne przepisy techniczne”. Zaznaczył jednak jednocześnie, że Trybunał nie miał wątpliwości co do tego, iż te przepisy są takimi przepisami technicznymi, które powinny być notyfikowane Komisji zgodnie z art. 8 ust. 1 przywołanej dyrektywy. Trybunał zauważył jedynie, że do sądu krajowego będzie należało ustalenie czy wprowadzają one warunki mogące mieć istotny wpływ na właściwości lub sprzedaż produktów. Wyjaśniając użyte w uzasadnieniu wyroku sformułowanie „potencjalne przepisy techniczne” w postanowieniu z 27 listopada 2014 r. zaznaczono ostatecznie, że określenie to nie oznacza, iż Trybunał nie zakwalifikował wspomnianych przepisów jako niewymagających uprzedniej notyfikacji. Było wręcz przeciwnie. Mianowicie właśnie te przepisy mogą potencjalnie ograniczać swobodę przepływu towarów, co oznacza, że rząd polski był zobligowany do ich notyfikacji. Potencjalność technicznego charakteru tych przepisów odnosi się bowiem do sfery wywierania przez nie skutków prawnych w konkretnej sprawie, w „której podmiot prywatny powołuje się na ich nieskuteczność, podnosząc zarzut zaniechania notyfikacji”.

Definitywnie Sąd Najwyższy stwierdził, że nie ma wątpliwości, iż przepisy ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, w szczególności art. 14 ust. 1 oraz art. 6 tej ustawy – to „przepisy techniczne” w rozumieniu dyrektywy 98/34/WE.

Biorąc powyższe pod uwagę następnie rozważył konsekwencje tego ustalenia, w szczególności zaś to co musi być skutkiem uznania przepisów ustawy o grach hazardowych za nienotyfikowane przepisy techniczne. Opierając się na stanowisku Trybunału Sprawiedliwości UE oraz poglądach doktryny **SN stwierdził, że niezgodność z prawem**

wspólnotowym późniejszej normy prawa krajowego nie powoduje, iż ta norma prawa krajowego przestaje istnieć. W takiej sytuacji sąd krajowy ma obowiązek odstąpić od stosowania tej normy.

Trybunał Sprawiedliwości podkreśla bowiem, że zasada pierwszeństwa prawa wspólnotowego zobowiązuje sąd krajowy do stosowania prawa wspólnotowego i do odstąpienia od stosowania sprzecznych z nim przepisów krajowych, niezależnie od wyroku krajowego sądu konstytucyjnego. Zasada pierwszeństwa prawa Unii polega wszak na pierwszeństwie jego stosowania, a nie obowiązywania, przy czym pierwszeństwo to zapewnia się przez odmowę zastosowania kolidującej z prawem Unii normy krajowej, a nie poprzez jej uprzednie uchylenie.

Wedle Sądu Okręgowego zaprezentowane powyżej obszernie stanowisko z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 27 listopada 2014 r. było wynikiem najszerzej poprowadzonych rozważań w tym przedmiocie, które były dotąd podejmowane w orzecznictwie. Jednocześnie stanowiło ono pewnego rodzaju podsumowanie ogółu twierdzeń zaprezentowanych do tej pory i to nie tylko w judykaturze, ale także w doktrynie. Stwierdziwszy to, jak również uwzględnivszy, że zostało ono wyrażone przez organ sądowy cieszący się największym autorytetem w polskim wymiarze sprawiedliwości Sąd II instancji podzielił jego zdanie w całej rozciągłości i przyjął za podstawę rozstrzygnięcia w kontrolowanej sprawie.

W konsekwencji tego uznał, że wynikającą z prawa Unii Europejskiej konsekwencją braku notyfikacji przepisów technicznych art. 6 i art. 14 ustawy o grach hazardowych – który nie mógł być uzasadniany okolicznościami wskazanymi w art. 9 ust. 7 Dyrektywy 98/34/WE ani w art. 10 tej dyrektywy – było stwierdzenie bezskuteczności tych przepisów. To zaś pociągało za sobą obowiązek powstrzymania się przez sąd krajowy od ich stosowania.

W tej sytuacji czyny oskarżonego M. W. (1), a także A. W. (1) nie mogły być rozpoznane jako wyczerpujące znamiona przestępstwa określonego w art. 107 § 1 kks.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w stosunku do M. W. (1) i uniewinnił go od popełnienia czynu mu zarzucanego, natomiast w stosunku do A. W. (1) zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy, albowiem mimo innych podstaw do uniewinnienia, wskazanych powyżej, orzeczenie co do tego oskarżonego jest słuszne.

Na marginesie jedynie Sąd Okręgowy zauważa, że wniosek obrońcy oskarżonego M. W. o stwierdzenie, iż zachodziła w sprawie bezwzględna przesłanka odwoławcza z art. 439 § pkt 9 i § 2 kpk nie zasługiwał na uwzględnienie. Uchylenie na tej podstawie orzeczenia byłoby wszak niekorzystne dla oskarżonego, gdyż blokowałoby postępowanie odwoławcze, uniemożliwiając tym samym wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia, a to w sytuacji, gdy ujawniła się podstawa do jego uniewinnienia.

Odrębnym natomiast zagadnieniem jest w niniejszej sprawie, podobnie jak, sądowi wiadomo z urzędu, w wielu innych postępowaniach dotyczących zarzutów stawianych M. W. (1) i osobom urządzającym gry na urządzeniach o nazwie (...), czy automaty, do gier opisywane w zarzutach, są automatami zręcznościowymi, czy też mają charakter losowy i nie podlegają przepisom ustawy o grach hazardowych, co również wykluczałoby winę osób oskarżonych o przestępstwo z art. 107 § 1 kks. Sąd odwoławczy w niniejszej sprawie ostatecznie nie badał wnikliwie tego zagadnienia z uwagi na treść art. 436 kpk, aczkolwiek zwrócił baczną uwagę na rozbieżność opinii biegłych przedstawianych zarówno przez oskarżonego M. W. (1) jak i przez oskarżycieli publicznych, co także świadczy o trudności oceny zamiaru M. W. (1) i osób z nim współpracujących, oraz ich świadomości co do niezgodności charakteru gry z ustawą o grach hazardowych.

Wyrok Sądu Okręgowego uniewinniający M. W. (1) od popełnienia zarzucanego mu czynu z art. 107 § 1 kks stanowi podstawę do ubiegania się o zwrot automatów o nazwie (...) o numerach H. (...) i (...), o czym będzie orzekał Sąd Rejonowy.

W punkcie 3 wyroku Sąd Okręgowy zgodnie z wnioskiem obrońcy orzekł o kosztach obrony w postępowaniu odwoławczym. W oparciu o § 2 pkt 1 i 2, § 14 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy

prawnej udzielonej z urzędu (Dz.U.2013.461 j.t.) zasądził od Skarbu Państwa na rzecz uniewinnionego M. W. kwotę 420 zł tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej mu przez obrońcę podczas jednej rozprawy apelacyjnej.

O kosztach procesu za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 632 pkt. 2 kpk i art. 636 § 2 kpk i w zw. z art. 113 § 1 kks, obciążając nimi wyłącznie Skarb Państwa.

S. J. D. H. B.